



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 245

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 16 aprilie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 139 din 25 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15—19, 21, 24 și 30 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice.....	2–3
Decizia nr. 161 din 25 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 1, art. 452 alin. 1, art. 453 alin. 1 și art. 454 alin. 1 din Codul de procedură civilă	4–5
Decizia nr. 194 din 4 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ.....	6–8
Decizia nr. 218 din 9 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și alin. (3 ¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție	8–10
Decizia nr. 222 din 9 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întâzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, în ansamblul său, cât și ale art. 5, 6, 7, 10, 11 și 13 din aceasta, în special	10–12
Decizia nr. 267 din 16 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	12–13
Decizia nr. 293 din 18 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 și art. 26 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 139**

din 25 februarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15—19, 21, 24 și 30 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 15—19, 21, 24 și 30 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, excepție ridicată de Alexandru Gheorghe Matei în Dosarul nr. 2.561/306/2008 al Tribunalului Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ, cauză ce constituie obiectul Dosarului nr. 5.594D/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 5.595D/2009, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate ridicată de Lucian Matei în Dosarul nr. 2.559/306/2008 al aceleiași instanțe de judecată.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect a acestor cauze, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 5.595D/2009 la Dosarul nr. 5.594D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției, având în vedere jurisprudența constantă a Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 19 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 2.561/306/2008 și nr. 2.559/306/2008, **Tribunalul Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15—19, 21, 24 și 30 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice.**

Excepțiile de neconstituționalitate au fost ridicate de Alexandru Gheorghe Matei și, respectiv, de Lucian Matei în

cauze de contencios administrativ având ca obiect acțiuni în anulare a unor procese-verbale de constatare și sancționare a contravenției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, având un conținut identic, se susține că textele de lege criticate contravin normelor constituționale și convenționale invocate, deoarece „sarcina probei în cazul plângerii formulate de contravenient împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției revine contravenientului, iar nu organului care i-a aplicat sancțiunea”. Totodată, deși prevăd obligația, și nu latitudinea de a lăsa la aprecierea organului constatator conținutul procesului-verbal, ele nu stabilesc nicio sancțiune în cazul neîndeplinirii acestei obligații. Mai menționează autorii excepției că prevederile art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 au constituit temeiul legal pentru întocmirea proceselor-verbale contestate.

Tribunalul Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ opinează în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, având în vedere, în principal, că acestea nu operează în sensul răsturnării prezumției de nevinovăție, ci al aplicării principiului general al procedurii civile, potrivit căruia cel ce face o afirmație în cadrul judecății trebuie să o dovedească.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 15—19, 21, 24 și 30 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Textele art. 15—19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 fac parte din cap. II al ordonanței, intitulat „*Constatarea contravenției*”, și reglementează aspecte procedurale referitoare

la stabilirea contravenției, conținutul procesului-verbal de contravenție și condițiile de întocmire a acestuia.

Dispozițiile art. 21, 24 și 30 fac parte din cap. III al aceleiași act normativ, intitulat „Aplicarea sancțiunilor contravenționale”, și reglementează aspecte procedurale referitoare la cuprinsul procesului-verbal de contravenție și la modalitatea de aplicare a sancțiunii de către agentul constator.

De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și prevederile art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 387 din 18 august 2000, având următoarea redactare: „Art. 2. — *Constituie contravenție săvârșirea oricăreia dintre următoarele fapte, dacă nu sunt comise în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să fie considerate infracțiuni:*

1) *săvârșirea în public de fapte, acte sau gesturi, obscene, proferarea de injurii, expresii jignitoare sau vulgare, amenințări cu acte de violență împotriva persoanelor sau bunurilor acestora, de natură să tulbure ordinea și liniștea publică sau să provoace indignarea cetățenilor ori să lezeze demnitatea și onoarea acestora sau a instituțiilor publice.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5), potrivit cărora „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”, ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la principiul egalității în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 23 alin. (11) care consacră principiul prezumției de nevinovăție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 124 — *Înfăptuirea justiției*, și ale art. 126 — *Instanțele judecătorești*. Sunt invocate, de asemenea, prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, referitoare la dreptul la instanță și la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că s-a mai pronunțat asupra conformității dispozițiilor legale criticate față de normele și principiile constituționale și convenționale invocate în cauză.

Astfel, cu referire la dispozițiile art. 15—19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, Curtea a pronunțat, de pildă, Decizia nr. 520 din 8 mai 2008,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 29 mai 2008, prin care a respins excepția de neconstituționalitate, constatând, pentru argumentele acolo reținute, că acestea nu instituie privilegii sau discriminări și nici nu afectează dreptul părților la un proces echitabil sau la apărare.

Prin Decizia nr. 69 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 4 martie 2009, Curtea a reținut că dispozițiile art. 15, 21, 24 și 30 din același act normativ nu încalcă nici prezumția de nevinovăție, deoarece instanța competentă să soluționeze plângerea îndreptată împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției este obligată să urmeze anumite reguli procedurale, în virtutea cărora sarcina probei aparține celui care afirmă ceva în instanță, iar nu celui care a întocmit procesul-verbal de contravenție.

În ceea ce privește dispozițiile art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate, a reținut, prin Decizia nr. 750 din 24 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iulie 2008, că „dispozițiile legale criticate se aplică tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei și nu afectează în niciun fel dreptul la un proces echitabil, consacrat atât de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cât și de art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, deoarece nu instituie vreo măsură menită să lezeze dreptul oricărei persoane de a fi ascultată în mod echitabil și public de un tribunal independent și imparțial care va hotărî asupra drepturilor sale. În plus, art. 9 din Legea nr. 61/1991 prevede *in terminis* dreptul de a formula la judecătoreie plângere împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor”.

Întrucât în prezenta cauză au fost criticate aceleași dispoziții de lege, prin raportare la aceleași norme fundamentale și critici asemănătoare celor analizate în deciziile menționate, atât soluția, cât și considerentele acolo reținute își păstrează valabilitatea și în dosarul de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15—19, 21, 24 și 30 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, excepție ridicată de Alexandru Gheorghe Matei în Dosarul nr. 2.561/306/2008, respectiv de Lucian Matei în Dosarul nr. 2.559/306/2008, ambele cauze fiind înregistrate pe rolul Tribunalului Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 februarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 161

din 25 februarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 1, art. 452 alin. 1, art. 453 alin. 1 și art. 454 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 1, art. 452 alin. 1, art. 453 alin. 1 și art. 454 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Argomm Ro” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 15.877/325/2008 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ și care formează obiectul Dosarului nr. 7.155D/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 7.157D/2009, nr. 7.158D/2009, nr. 7.776D/2009, nr. 8.059D/2009 și nr. 8.062D/2009, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de același autor în dosarele nr. 15.878/325/2008, nr. 15.883/325/2008 și nr. 2.464/30/2009 ale Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ și în dosarele nr. 15.882/325/2008 și nr. 16.084.1/325/2008 ale Judecătoriei Timișoara.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 7.157D/2009, nr. 7.158D/2009, nr. 7.776D/2009, nr. 8.059D/2009 și nr. 8.062D/2009 la Dosarul nr. 7.155D/2009, având în vedere că acestea au un obiect identic.

Reprezentantul Ministerului Publica arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 7.157D/2009, nr. 7.158D/2009, nr. 7.776D/2009, nr. 8.059D/2009 și nr. 8.062D/2009 la Dosarul nr. 7.155D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 12 mai 2009, 9 iunie 2009 și 6 octombrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 15.877/325/2008, nr. 15.878/325/2008, nr. 15.883/325/2008 și nr. 2.464/30/2009, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția**

de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 1, art. 452 alin. 1, art. 453 alin. 1 și art. 454 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Argomm Ro” — S.R.L. din Timișoara în cauze având ca obiect soluționarea unor contestații la executare.

Prin încheierile din 15 octombrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 15.882/325/2008 și nr. 16.084.1/325/2008, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 1, art. 452 alin. 1, art. 453 alin. 1 și art. 454 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Argomm Ro” — S.R.L. din Timișoara în cauze având ca obiect soluționarea unor contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, în măsura în care: art. 399 alin. 1 și art. 454 alin. 1 din Codul de procedură civilă permit formularea unei contestații la executare de către terțul poprit numai după începerea procedurii de validare a popririi împotriva acestuia; art. 452 alin. 1 din același cod instituie posibilitatea ca în cadrul executării silite să se înființeze poprirea asupra creanțelor probabile sau potențiale ale debitorului față de terțe persoane; art. 453 alin. 1 abilitează executorul judecătoresc să înființeze poprirea fără ca această măsură să fi fost încuviințată în prealabil de către instanța de judecată.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ și Judecătoria Timișoara și-au exprimat opinia în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 399 alin. 1, art. 452 alin. 1, art. 453 alin. 1 și art. 454 alin. 1 din Codul de procedură civilă, având următorul conținut:

— Art. 399 alin. 1: „*Împotriva executării silită, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare. De asemenea, dacă nu s-a utilizat procedura prevăzută de art. 281¹, se poate face contestație și în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu, precum și în cazul în care organul de executare refuză să înceapă executarea silită ori să îndeplinească un act de executare în condițiile prevăzute de lege.*”;

— Art. 452 alin. 1: „*Sunt supuse executării silită prin poprire sumele de bani, titlurile de valoare sau alte bunuri mobile incorporabile urmăribile datorate debitorului de o a treia persoană sau pe care aceasta i le va datora în viitor în temeiul unor raporturi juridice existente.*”;

— Art. 453 alin. 1: „*Poprirea se înființează la cererea creditorului, de executorul judecătoresc de la domiciliul sau sediul debitorului ori de la domiciliul sau sediul terțului poprit.*”;

— Art. 454 alin. 1: „*Poprirea se înființează fără somație, prin adresă însoțită de o copie certificată de pe titlul executoriu, comunicată celei de-a treia persoane arătate la art. 452, înștiințându-se totodată și debitorul despre măsura luată.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 126 privind instanțele judecătorești, precum și dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra dispozițiilor de lege criticate s-a pronunțat prin Decizia nr. 53 din 14 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 147 din 5 martie 2010, prin raportare la aceleași critici de neconstituționalitate ca și cele invocate în prezenta cauză.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că împotriva executării silită, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face

contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare, textele de lege criticate oferind astfel toate garanțiile pentru realizarea accesului liber la justiție, așa cum este consacrat ca drept fundamental prin dispozițiile art. 21 din Constituție.

Referitor la susținerea autorului excepției de neconstituționalitate potrivit căreia dispozițiile art. 452 alin. 1 din Codul de procedură civilă contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea a constatat că bunurile mobile incorporabile urmăribile sunt datorate debitorului în temeiul unor raporturi juridice existente, iar nu probabile, cum în mod eronat susține autorul excepției de neconstituționalitate, și, de asemenea, că sumele de bani urmăribile ale debitorului sunt certe, iar nu probabile. Prin urmare, dispozițiile criticate nu încalcă principiul egalității în fața legii, neexistând o diferență de situații juridice care să justifice aplicarea unui tratament juridic diferit.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, potrivit căreia înființarea popririi se face de către executorul judecătoresc, fără ca, în prealabil, aceasta să se încuviințeze de către instanța de judecată, prin aceeași decizie, Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 373¹ din Codul de procedură civilă, modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 42/2009 pentru modificarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 15 mai 2009, cererea de executare silită, însoțită de titlul executoriu, se depune la executorul judecătoresc, iar acesta va solicita, de îndată, instanței de executare încuviințarea executării silită. Având în vedere că dispozițiile art. 373¹ fac parte din cap. I „Dispozițiile generale” al cărții a V-a „Despre executarea silită” din Codul de procedură civilă, aceste norme de procedură se aplică în mod corespunzător și în cazul executării silită prin poprire. Ca atare, Curtea a reținut că susținerile autorului excepției de neconstituționalitate sunt neîntemeiate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 1, art. 452 alin. 1, art. 453 alin. 1 și art. 454 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Argomm Ro” — S.R.L. din Timișoara în dosarele nr. 15.877/325/2008, nr. 15.878/325/2008, nr. 15.883/325/2008 și nr. 2.464/30/2009 ale Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ și în dosarele nr. 15.882/325/2008 și nr. 16.084.1/325/2008 ale Judecătoriei Timișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 februarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 194

din 4 martie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 2 și 3
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței
Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului
din învățământ**

Ioan Vida — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Antonia Constantin — procuror
Oana Cristina Puică — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, excepție ridicată de Sindicatul Liber din Învățământul Județului Bacău în dosarele nr. 430/110/2009, nr. 1.346/110/2009, nr. 537/110/2009, nr. 802/110/2009, nr. 803/110/2009, nr. 804/110/2009, nr. 698/110/2009, nr. 806/110/2009, nr. 433/110/2009, nr. 432/110/2009, nr. 431/110/2009, nr. 708/110/2009, nr. 709/110/2009, nr. 801/110/2009, nr. 428/110/2009, nr. 1.348/110/2009, nr. 1.338/110/2009, nr. 813/110/2009, nr. 831/110/2009, nr. 830/110/2009, nr. 820/110/2009, nr. 812/110/2009, nr. 811/110/2009, nr. 244/110/2009, nr. 229/110/2009, nr. 424/110/2009, nr. 423/110/2009, nr. 553/110/2009, nr. 437/110/2009, nr. 808/110/2009, nr. 685/110/2009, nr. 550/110/2009, nr. 267/110/2009, nr. 439/110/2009, nr. 536/110/2009, nr. 436/110/2009, nr. 435/110/2009, nr. 693/110/2009, nr. 686/110/2009, nr. 265/110/2009, nr. 247/110/2009, nr. 246/110/2009, nr. 546/110/2009, nr. 539/110/2009, nr. 848/110/2009, nr. 819/110/2009, nr. 846/110/2009, nr. 818/110/2009, nr. 814/110/2009, nr. 231/110/2009, nr. 241/110/2009, nr. 837/110/2009, nr. 829/110/2009, nr. 826/110/2009, nr. 838/110/2009, nr. 825/110/2009, nr. 843/110/2009 și nr. 823/110/2009 ale Tribunalului Bacău — Secția civilă și de Uniunea Sindicatelor Independente din Învățământ — Dolj în Dosarul nr. 32/63/2009 al Tribunalului Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 4.786D/2009—4.843D/2009 și nr. 5.154D/2009 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 4.787D/2009—4.843D/2009 și nr. 5.154D/2009 la Dosarul nr. 4.786D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 10 și 24 aprilie și din 8 mai 2009, pronunțate în dosarele nr. 430/110/2009, nr. 1.346/110/2009, nr. 537/110/2009, nr. 802/110/2009, nr. 803/110/2009, nr. 804/110/2009, nr. 698/110/2009, nr. 806/110/2009, nr. 433/110/2009, nr. 432/110/2009, nr. 431/110/2009, nr. 708/110/2009, nr. 709/110/2009, nr. 801/110/2009, nr. 428/110/2009, nr. 1.348/110/2009, nr. 1.338/110/2009, nr. 813/110/2009, nr. 831/110/2009, nr. 830/110/2009, nr. 820/110/2009, nr. 812/110/2009, nr. 811/110/2009, nr. 244/110/2009, nr. 229/110/2009, nr. 424/110/2009, nr. 423/110/2009, nr. 553/110/2009, nr. 437/110/2009, nr. 808/110/2009, nr. 685/110/2009, nr. 550/110/2009, nr. 267/110/2009, nr. 439/110/2009, nr. 536/110/2009, nr. 436/110/2009, nr. 435/110/2009, nr. 693/110/2009, nr. 686/110/2009, nr. 265/110/2009, nr. 247/110/2009, nr. 246/110/2009, nr. 546/110/2009, nr. 539/110/2009, nr. 848/110/2009, nr. 819/110/2009, nr. 846/110/2009, nr. 818/110/2009, nr. 814/110/2009, nr. 231/110/2009, nr. 241/110/2009, nr. 837/110/2009, nr. 829/110/2009, nr. 826/110/2009, nr. 838/110/2009, nr. 825/110/2009, nr. 843/110/2009 și nr. 823/110/2009, **Tribunalul Bacău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ.** Excepția a fost ridicată de Sindicatul Liber din Învățământul Județului Bacău cu ocazia soluționării unor cauze civile având ca obiect drepturi bănești.

Prin Încheierea din 26 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 32/63/2009, **Tribunalul Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ.** Excepția a fost ridicată de Uniunea Sindicatelor Independente din Învățământ — Dolj cu ocazia soluționării unei cauze civile având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că, prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 151/2008, această autoritate executivă a refuzat să aplice o lege adoptată de Parlament, ceea ce încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat și

obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, precum și ale art. 61 alin. (1) referitoare la rolul Parlamentului. Consideră că au fost încălcate și prevederile constituționale ale art. 102 alin. (1) referitoare la rolul Guvernului, precum și cele ale art. 141 privind Consiliul Economic și Social, întrucât Guvernul nu a consultat Consiliul Economic și Social atunci când a adoptat această ordonanță de urgență. De asemenea, susțin că Guvernul a adoptat ordonanța de urgență cu încălcarea exigențelor stabilite de art. 115 alin. (4) și (6) din Legea fundamentală referitoare la condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență, întrucât nu a arătat situația extraordinară care a stat la baza emiterii acestei ordonanțe și nici nu a motivat corespunzător urgența respectivei reglementări.

Tribunalul Bacău — Secția civilă și Tribunalul Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 759 din 11 noiembrie 2008, având următorul cuprins:

„Art. 1. — Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează: [...]

2. Articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

«— Art. 1. — (1) În cursul anului 2008 salariile de bază ale personalului didactic din învățământ, stabilite potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2004 privind unele măsuri în domeniul învățământului, aprobată cu modificări prin Legea nr. 6/2005, cu modificările ulterioare, se majorează după cum urmează:

a) pentru funcția de profesor universitar prevăzută în anexa nr. 1.1, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000 este următoarea:

— 1 ianuarie — 31 martie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 230,247 lei;

— 1 aprilie — 30 septembrie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 244,061 lei;

— 1 octombrie — 31 decembrie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 266,026 lei;

b) coeficienții de multiplicare prevăzuți pentru funcțiile didactice de predare cu gradul didactic II, definitiv, debutant, cele cu studii de nivel liceal fără pregătire de specialitate și pentru funcțiile didactice auxiliare se majorează cu 10% începând cu data de 1 ianuarie 2008, față de nivelul din 31 decembrie 2007;

c) pentru funcțiile didactice prevăzute în anexele nr. 1.2, 2 și 3, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000 este următoarea:

— 1 ianuarie — 31 martie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 259,593 lei;

— 1 aprilie — 30 septembrie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 275,168 lei;

— 1 octombrie — 31 decembrie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 299,933 lei.

(2) Indemnizațiile pentru persoanele care ocupă funcții de conducere specifice, precum și indemnizațiile pentru îndeplinirea unor activități specifice învățământului sunt prevăzute în anexele nr. 4 și 5.»

3. După articolul 1 se introduce un nou articol, articolul 11, cu următorul cuprins:

«Art. 11. — (1) În cursul anului 2009 salariile de bază ale personalului didactic din învățământ, stabilite potrivit anexelor nr. 1.1, 1.2, 2 și 3, se majorează după cum urmează:

a) pentru perioada 1 ianuarie — 28 februarie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a și 3a;

b) pentru perioada 1 martie — 31 august 2009 se va acorda o treime din creșterea salariilor de bază obținute prin aplicarea coeficienților de multiplicare și a valorilor coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b;

c) pentru perioada 1 septembrie — 31 decembrie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b.

(2) Indemnizațiile pentru persoanele care ocupă funcții de conducere specifice, precum și indemnizațiile pentru îndeplinirea unor activități specifice învățământului pentru anul 2009 sunt cele prevăzute în anexele nr. 4 și 5.»

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat și obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 61 alin. (1) referitoare la rolul Parlamentului, ale art. 102 alin. (1) și (2) privind rolul Guvernului, ale art. 115 alin. (4) și (6) referitoare la condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență și ale art. 141 privind Consiliul Economic și Social.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 842 din 2 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 464 din 6 iulie 2009, a constatat că dispozițiile art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 sunt neconstituționale. Or, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, excepție ridicată de Sindicatul Liber din Învățământul Județului Bacău în dosarele nr. 430/110/2009, nr. 1.346/110/2009, nr. 537/110/2009, nr. 802/110/2009, nr. 803/110/2009, nr. 804/110/2009, nr. 698/110/2009, nr. 806/110/2009, nr. 433/110/2009, nr. 432/110/2009, nr. 431/110/2009, nr. 708/110/2009, nr. 709/110/2009, nr. 801/110/2009, nr. 428/110/2009, nr. 1.348/110/2009, nr. 1.338/110/2009, nr. 813/110/2009, nr. 831/110/2009, nr. 830/110/2009, nr. 820/110/2009, nr. 812/110/2009, nr. 811/110/2009, nr. 244/110/2009, nr. 229/110/2009, nr. 424/110/2009, nr. 423/110/2009, nr. 553/110/2009, nr. 437/110/2009, nr. 808/110/2009, nr. 685/110/2009, nr. 550/110/2009, nr. 267/110/2009, nr. 439/110/2009, nr. 536/110/2009, nr. 436/110/2009, nr. 435/110/2009, nr. 693/110/2009, nr. 686/110/2009, nr. 265/110/2009, nr. 247/110/2009, nr. 246/110/2009, nr. 546/110/2009, nr. 539/110/2009, nr. 848/110/2009, nr. 819/110/2009, nr. 846/110/2009, nr. 818/110/2009, nr. 814/110/2009, nr. 231/110/2009, nr. 241/110/2009, nr. 837/110/2009, nr. 829/110/2009, nr. 826/110/2009, nr. 838/110/2009, nr. 825/110/2009, nr. 843/110/2009 și nr. 823/110/2009 ale Tribunalului Bacău — Secția civilă și de Uniunea Sindicatelor Independente din Învățământ — Dolj în Dosarul nr. 32/63/2009 al Tribunalului Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 218

din 9 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și alin. (3¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și alin. (3¹) și art. 4 alin. (1) din aceeași Ordonanță de urgență a Guvernului, excepție invocată de Dana Florentina Berheci și Constantin Pînzariu în Dosarul nr. 1.538/40/2009 al Tribunalului Botoșani — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 7.808 D/2009, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție invocată de Ioan Știrbu în Dosarul nr. 3/110/2004 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă că Ioan Știrbu a depus la dosar o cerere prin care solicită „extinderea cercetării constituționalității și asupra Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002”.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii ca inadmisibilă.

Având în vedere dispozițiile art. 146 lit. d) din Constituție, potrivit cărora Curtea Constituțională se pronunță numai „*asupra excepțiilor de neconstituționalitate [...] ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial*”, precum și ale art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței*

asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți [...]”, Curtea respinge cererea formulată.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 5.342 D/2009 și nr. 7.808 D/2009, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Ioan Știrbu nu este de acord cu conexarea dosarelor, întrucât în cele două cauze nu sunt aceleași părți.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 7.808 D/2009 la Dosarul nr. 5.342 D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției Ioan Știrbu, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată.

Reprezentantului Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.538/40/2009, **Tribunalul Botoșani — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și alin. (3¹) și art. 4 alin. (1) din aceeași Ordonanță de urgență a Guvernului**, excepție invocată de Dana Florentina Berheci și Constantin Pînzariu.

Prin Încheierea din 7 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3/110/2004, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție**, excepție invocată de Ioan Știrbu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, similară în dosarele conexate, se susține, în esență, că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 contravin prevederilor constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. a) și art. 115 alin. (4) și (6). Se arată că, deși Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005 s-a dat cu scopul de a corecta neconstituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002, „în realitate și aceasta a doua ordonanță este la fel de neconstituțională, întrucât vizează organizarea și funcționarea unei direcții a Ministerului Public, care este una dintre instituțiile fundamentale ale statului. [...] În acest domeniu nu pot fi emise de Guvern ordonanțe de urgență, domeniul putând fi reglementat numai prin lege organică. În consecință, reglementând într-un domeniu rezervat exclusiv legii, Guvernul a încălcat dispozițiile Constituției.” De asemenea, prevederile art. 1 alin. (1) și alin. (3¹) și art. 4 alin. (1) din actul criticat contravin dispozițiilor art. 132 referitoare la *Statutul procurorilor*, întrucât se creează „o instituție care funcționează în afara normelor expres reglementate de Constituție, fiind împotriva principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic care guvernează activitatea procurorilor sub autoritatea Ministerului Justiției.”

Tribunalul Botoșani — Secția penală nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția invocată.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 7 octombrie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 54/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 13 martie 2006. De asemenea, obiect al excepției îl constituie, potrivit încheierii de sesizare a Curții pronunțată de Tribunalul Botoșani — Secția penală, și dispozițiile art. 1 alin. (1) și alin. (3¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005. În realitate, obiectul excepției îl constituie prevederile art. 1 alin. (1) și alin. (3¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, așa cum a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005, texte care au următorul conținut:

— Art. 1 alin. (1) și alin. (3¹): „(1) Prin prezenta ordonanță de urgență se înființează Direcția Națională Anticorupție, ca structură cu personalitate juridică, în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin reorganizarea Parchetului Național Anticorupție [...]”

(3¹) Procurorul șef al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conduce Direcția Națională Anticorupție prin intermediul procurorului șef al acestei direcții. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează conflictele de competență apărute între Direcția Națională Anticorupție și celelalte structuri sau unități din cadrul Ministerului Public.”;

— Art. 4 alin. (1): „Direcția Națională Anticorupție este condusă de un procuror șef care este asimilat prim-adjunctului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție este ajutat de 2 procurori șefi adjuncți, asimilați adjunctului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.”

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că s-a mai pronunțat în jurisprudența sa asupra dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, cât și asupra celor ale art. 1 alin. (1) și alin. (3¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, așa cum a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005, criticate în raport de aceleași

prevederi constituționale și cu argumente similare. În acest sens sunt Decizia nr. 1.706 din 17 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2010, și, în ceea ce privește art. 1 pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005, Decizia nr. 377 din 25 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 30 aprilie 2008, prin care Curtea a respins, pentru

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și alin. (3¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție invocată de Dana Florentina Berheci și Constantin Pînzariu în Dosarul nr. 1.538/40/2009 al Tribunalului Botoșani — Secția penală, iar în ceea ce privește Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005, de Ioan Știrbu în Dosarul nr. 3/110/2004 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 222

din 9 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, în ansamblul său, cât și ale art. 5, 6, 7, 10, 11 și 13 din aceasta, în special

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, în ansamblul său, cât și ale art. 5, 6, 7, 10, 11 și 13 din aceasta, în special, excepție ridicată de Societatea Comercială „Aflux Publiprod” — S.A din București în Dosarul nr. 25.711/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției, având în vedere că asupra

considerentele acolo reținute, excepția de neconstituționalitate invocată.

Deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată anterior de Curte, precum și considerentele care o fundamentează își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

textelor de lege criticate Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în jurisprudența sa, de pildă prin Decizia nr. 1.490/2009 sau Decizia nr. 1.480/2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 25.711/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, în ansamblul său, cât și ale art. 5, 6, 7, 10, 11 și 13 din aceasta, în special.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Aflux Publiprod” — S.A din București într-o cauză având ca obiect emiterea unei ordonanțe de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 reglementează o procedură specială de soluționare a unei cereri având ca obiect pretenții, reprezentând, totodată, o modalitate de eludare a procedurii de drept comun prevăzute de Codul de procedură civilă, și, deci, de „modificare a prevederilor dintr-o lege organică”. Or, în cadrul acestei proceduri speciale, procesul de justiție este „sumar și

superficial”, deoarece, de pildă, nu este prevăzută decât obligativitatea depunerii de către creditorul reclamant a tuturor înscrisurilor pentru dovedirea pretențiilor sale, în timp ce, potrivit Codului de procedură civilă, pentru soluționarea unei cauze cu același obiect este necesară administrarea unor probe pertinente, concludente și utile. Dispozițiile art. 13 înlocuiesc calea de atac a apelului sau recursului, prevăzută de Codul de procedură civilă, cu cererea în anulare, ceea ce este inechitabil și contrar drepturilor de acces liber la justiție și la apărare.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 transpune în dreptul intern Directiva nr. 35/2000 a Parlamentului European și a Consiliului din 29 iunie 2000 privind combaterea întârzierii plăților în tranzacțiile comerciale și instituie o procedură simplificată și accelerată în acest domeniu, fără ca principiul egalității și dreptul de acces liber la justiție sau la apărare să fie încălcate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007. Totodată, autorul excepției are în vedere în mod special dispozițiile art. 5, 6, 7, 10, 11 și 13 din aceasta, astfel cum au fost modificate prin pct. 4 și 6 ale articolului unic din Legea nr. 118/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 2 iunie 2008, și care au următorul cuprins:

— Art. 5: „(1) Cererea privind creanța de plată a prețului se depune la instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.

(2) În cazul litigiilor privitoare la obligații de plată rezultând din contracte comerciale nu este necesară parcurgerea, în prealabil, a etapei concilierii directe prevăzute la art. 720¹ din Codul de procedură civilă.

(3) Cererea privind creanța de plată a prețului rezultând dintr-un contract de achiziție publică, de concesiune de lucrări publice sau de servicii se depune la instanța de contencios administrativ competentă, care va aplica pentru soluționarea cauzei prevederile prezentei ordonanțe de urgență.

(4) Judecătorul verifică din oficiu competența instanței, procedând conform legii.”;

— Art. 6: „(1) Cererea introdusă potrivit prevederilor art. 5 cuprinde:

a) numele și domiciliul sau, după caz, denumirea și sediul creditorului;

b) numele și domiciliul debitorului persoană fizică, iar în cazul debitorului persoană juridică, denumirea și sediul, precum și, după caz, numărul certificatului de înmatriculare în registrul comerțului, codul fiscal și contul bancar;

c) suma ce face obiectul creanței, temeiul de fapt și de drept al obligațiilor de plată, perioada la care se referă acestea, termenul la care trebuia făcută plata și orice element necesar pentru determinarea datoriei;

d) semnătura creditorului.

(2) La cerere se anexează înscrisurile ce atestă cuantumul sumei datorate și orice alte înscrisuri doveditoare ale acesteia.

(3) Cererea și actele anexate la aceasta se depun în copie în atâtea exemplare câte părți sunt, plus unul pentru instanță.”;

— Art. 7: „(1) Pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruii în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru a se ajunge la o înțelegere a părților asupra modalităților de plată. Citația va fi înmănată părții cu 3 zile înaintea termenului de judecată.

(2) Când creditorul învederează că, deși a făcut tot ce i-a stat în putință, nu a izbutit să afle domiciliul sau sediul părâtului, președintele instanței va dispune citarea acestuia prin publicitate. Afișarea, precum și publicarea citației în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, sau într-un ziar de largă circulație se fac cu 5 zile înainte de data fixată pentru judecată.

(3) La citația pentru debitor se vor anexa, în copie, cererea creditorului și actele depuse de acesta în dovedirea pretențiilor.

(4) În citație se va preciza că până cel mai târziu în ziua fixată pentru înfățișare, debitorul este obligat să depună întâmpinare, sub sancțiunea decăderii din dreptul de a mai propune probe și de a invoca excepții, în afara celor de ordine publică. În cazul nedepunerii întâmpinării, instanța poate considera aceasta ca o recunoaștere a pretențiilor creditorului.”;

— Art. 10: „(1) În cazul în care, ca urmare a verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, constată că cererea este întemeiată, instanța emite o ordonanță de plată, în care se precizează suma și termenul de plată.

(2) Dacă debitorul recunoaște o parte a pretențiilor creditorului, instanța emite o ordonanță de plată parțială pentru suma ce corespunde părții necontestate a creanței, stabilind termenul de plată.

(3) Termenul de plată nu va fi mai mic de 10 zile și nici nu va depăși 30 de zile de la data comunicării ordonanței de plată. Judecătorul nu va putea stabili alt termen de plată decât dacă părțile se înțeleg în acest sens.

(4) Ordonanța de plată se va comunica fiecărei părți de îndată, potrivit prevederilor Codului de procedură civilă.”;

— Art. 11: „În cazul în care instanța, examinând probele cauzei, pronunță o ordonanță de plată numai pentru o parte din creanța pretinsă, creditorul poate formula cerere de chemare în judecată potrivit dreptului comun pentru a obține obligarea debitorului la plata restului datoriei.”;

— Art. 13: „(1) Împotriva ordonanței de plată debitorul poate formula cerere în anulare, în termen de 10 zile de la data comunicării acesteia.

(2) Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.

(3) Cererea în anulare nu suspendă executarea. Suspendarea va putea fi însă încuviințată, la cererea debitorului, numai cu dare de cauțiune, al cărei quantum va fi fixat de instanță.

(4) Dacă instanța investită admite cererea în anulare, aceasta va anula ordonanța de plată, pronunțând o hotărâre irevocabilă. Prevederile art. 9 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.

(5) *Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.*

În opinia autorului excepției, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 24 — *Dreptul la apărare și ale art. 53 — Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale a mai fost supusă controlului de constituționalitate fie parțial, fie în integralitatea sa.

În acest sens, Curtea a pronunțat, de pildă, Decizia nr. 1.490 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2010, prin care, analizând constituționalitatea dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007, a respins excepția și a statuat că „prevederile de lege criticate sunt în sensul aplicării principiului rolului activ al judecătorului, care, la soluționarea pricinilor în primă instanță, are obligația de a încerca împăcarea părților. Împrejurarea că, potrivit art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, judecătorul citează părțile pentru explicații și lămuriri și stăruie în efectuarea plății sumei datorate înseamnă că hotărârea se va pronunța numai după ce

judecătorul va analiza toate probele aflate la dosar, inclusiv cele propuse de debitor. Mai mult, art. 2 din ordonanță prevede că procedura reglementată de acest act normativ vizează exclusiv creanțele certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale, iar art. 10 dispune că ordonanța de plată se va emite numai în urma verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse potrivit art. 6 alin. (2), a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, instanța constatând că cererea este întemeiată”.

Prin Decizia nr. 871 din 16 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 11 august 2009, și Decizia nr. 1.480 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 20 ianuarie 2010, Curtea, analizând critici de neconstituționalitate asemănătoare celor formulate în prezenta cauză, a statuat, pentru argumentele acolo expuse, că dispozițiile art. 5 alin. (1) și (2), art. 6 alin. (2), art. 7 alin. (1), art. 10, art. 11 și ale art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 respectă exigențele dreptului la apărare și ale dreptului la un proces echitabil.

Întrucât, față de cele examinate de Curtea Constituțională, nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței la care s-a făcut referire, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, în ansamblul său, cât și ale art. 5, 6, 7, 10, 11 și 13 din aceasta, în special, excepție ridicată de Societatea Comercială „Aflux Publiprod” — S.A. din București în Dosarul nr. 25.711/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 267

din 16 martie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 din Legea nr. 95/2006
privind reforma în domeniul sănătății**

Ioan Vida — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător

Augustin Zegrean — judecător
Antonia Constantin — procuror
Doina Suliman — magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Dan Stegăroiu în

Dosarul nr. 2.072/117/2008 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, conflicte de muncă și asigurări sociale.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 4 martie 2010 și au fost consemnate în încheierea din aceea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea la data de 11 martie 2010 și apoi la 16 martie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.072/117/2008, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății.**

Excepția a fost ridicată de Dan Stegăroiu într-o cauză în contencios administrativ și fiscal având ca obiect anularea unui act administrativ în contradictoriu cu Casa de Asigurări de Sănătate a Județului Cluj.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5), art. 16 alin. (1) și (3), art. 29 alin. (1), art. 34 alin. (1), art. 35 alin. (2), art. 41 alin. (1), art. 47 alin. (1), art. 56 alin. (2), art. 135 alin. (1) și (2) și art. 139 alin. (1), deoarece prevăd obligativitatea plății contribuției de asigurări sociale de sănătate pentru veniturile realizate de asigurați, inclusiv pentru cele realizate în afara activității de bază, iar în cazul recuperării contribuțiilor de asigurări de sănătate datorate și neplătite, sunt stabilite majorări de întârziere foarte mari.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Dan Stegăroiu în Dosarul nr. 2.072/117/2008 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 257 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006.

Aceste dispoziții de lege sunt raportate la prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5), art. 16 alin. (1) și (3), art. 29 alin. (1), art. 34 alin. (1), art. 35 alin. (2), art. 41 alin. (1), art. 47 alin. (1), art. 56 alin. (2), art. 135 alin. (1) și (2) și art. 139 alin. (1).

Examinând excepția, Curtea constată că autorul acesteia nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, deoarece nu indică elementele relației de contrarietate dintre textul de lege criticat și prevederile constituționale invocate. În realitate, acesta, fiind nemulțumit de soluția legislativă adoptată de legiuitor în domeniul contribuției de asigurări de sănătate, se rezumă la aprecieri personale în legătură cu aceasta.

Or, toate aspectele invocate nu intră în competența instanței de contencios constituțional, așa cum aceasta este reglementată de Constituție și de Legea nr. 47/1992, ci a legiuitorului.

Deoarece atribuțiile Curții Constituționale privind analiza conformității unor texte de lege cu Constituția nu se pot extinde și asupra aspectelor invocate de autorul excepției în prezenta cauză, critica de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 293

din 18 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 și art. 26 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălin Gliga	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 și art. 26 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Gheorghe Vasile Bulgărean în Dosarul nr. 1.800/337/2009 al Judecătoriei Zalău, cauză ce constituie obiectul Dosarului nr. 7.695D/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 7.696D/2009, nr. 7.697D/2009 și nr. 7.698D/2009, având ca obiect aceleași excepție de neconstituționalitate, ridicate de Florian Pop, Adrian Rus și, respectiv, Marius Florin Coste în dosarele nr. 1.804/337/2009, nr. 1.799/337/2009 și, respectiv, nr. 1.798/337/2009 ale Judecătoriei Zalău.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect a acestor cauze, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 7.698D/2009, nr. 7.697D/2009 și nr. 7.696D/2009 la Dosarul nr. 7.695D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției, având în vedere jurisprudența constantă a Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 1 octombrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.800/337/2009, nr. 1.804/337/2009, nr. 1.799/337/2009 și, respectiv, nr. 1.798/337/2009, **Judecătoria Zalău a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 și art. 26 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții.**

Excepțiile de neconstituționalitate au fost ridicate de Gheorghe Vasile Bulgărean, Florian Pop, Adrian Rus și, respectiv, Marius Florin Coste în cauze având ca obiect soluționarea unor plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate având un conținut asemănător se susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece „obligativitatea impusă titularilor dreptului de proprietate privată asupra unui teren de a construi conform voinței unor organe administrative constituie

golirea de conținut a dreptului de proprietate privată și supunerea titularilor respectivului drept la taxe și sancțiuni nejustificate.” Restricționarea și limitarea de către stat a dreptului de proprietate privată al cetățenilor săi, în alte condiții decât cele prevăzute de art. 44 din Constituție, constituie o încălcare a garantării și ocrotirii proprietății private. În plus, prevederile legale criticate instituie un tratament discriminatoriu între persoanele fizice titulare ale dreptului de proprietate și stat sau alte persoane de drept public, titulare ale acestui drept, deoarece regimul sancționator reglementat de Legea nr. 50/1991 nu se aplică statului sau persoanelor de drept public.

Judecătoria Zalău opinează în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate, întrucât textele de lege atacate nu reprezintă altceva decât o reglementare a conținutului și limitelor dreptului de proprietate, competență conferită de art. 44 din Constituție legiuitorului ordinar.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, pentru aceleași considerente reținute de Curtea Constituțională prin deciziile nr. 1.230/2008, nr. 150/2007, nr. 409/2005 sau nr. 4/2005.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere, cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 și art. 26 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, astfel cum au fost modificate și completate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 16 decembrie 2008, și Legea nr. 261/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 493 din 16 iulie 2009. Textele criticate au, în prezent, următorul conținut:

— Art. 3: „(1) *Construcțiile civile, industriale, agricole, cele pentru susținerea instalațiilor și utilajelor tehnologice, pentru infrastructură de orice fel sau de oricare altă natură se pot realiza numai cu respectarea autorizației de construire, precum*

și a reglementărilor privind proiectarea și executarea construcțiilor, pentru:

a) lucrări de construire, reconstruire, consolidare, modificare, extindere, reabilitare, schimbare de destinație sau de reparare a construcțiilor de orice fel, precum și a instalațiilor aferente acestora, cu excepția celor prevăzute la art. 11;

b) lucrări de construire, reconstruire, extindere, reparare, consolidare, protejare, restaurare, conservare, precum și orice alte lucrări, indiferent de valoarea lor, care urmează să fie efectuate la construcții reprezentând monumente istorice, inclusiv la anexele acestora, identificate în același imobil — teren și/sau construcții, la construcții amplasate în zone de protecție a monumentelor și în zone construite protejate, stabilite potrivit legii, ori la construcții cu valoare arhitecturală sau istorică deosebită, stabilite prin documentații de urbanism aprobate;

c) lucrări de construire, reconstruire, modificare, extindere, reparare, modernizare și reabilitare privind căile de comunicație de orice fel, drumurile forestiere, lucrările de artă, rețelele și dotările tehnico-edilitare, bransamente și racorduri la rețele de utilități, lucrările hidrotehnice, amenajările de albie, lucrările de îmbunătățiri funciare, lucrările de instalații de infrastructură, lucrările pentru noi capacități de producere, transport, distribuție a energiei electrice și/sau termice, precum și de reabilitare și re tehnologizare a celor existente;

d) împrumuturi și mobilier urban, amenajări de spații verzi, parcuri, locuri de joacă și agrement, piețe și alte lucrări de amenajare a spațiilor publice;

e) lucrări de foraje și excavări necesare pentru efectuarea studiilor geotehnice și a prospecțiunilor geologice, proiectarea și deschiderea exploatărilor de cariere și balastiere, a sondelor de gaze și petrol, precum și a altor exploatări de suprafață, subterane sau subacvatice;

f) lucrări, amenajări și construcții cu caracter provizoriu necesare în vederea organizării executării lucrărilor, în condițiile prevăzute la art. 7 alin. (1) și (1³);

g) organizarea de tabere de corturi, căsuțe sau de rulote;

h) lucrări de construcții cu caracter provizoriu: chioșcuri, tonete, cabine, spații de expunere, corpuri și panouri de afișaj, firme și reclame, copertine și pergole situate pe căile și spațiile publice, anexe gospodărești, precum și anexele gospodărești ale exploatațiilor agricole situate în extravilan;

i) cimitire — noi și extinderi.

(2) În vederea simplificării procedurii de autorizare a executării lucrărilor de construcții provizorii prevăzute la alin. (1) lit. d), g) și h), autorizația de construire se emite în baza documentațiilor tehnice — D.T. cu conținut simplificat în raport cu conținutul-cadru prevăzut în anexa nr. 1.”;

— Art. 26: „(1) Constituie contravenții următoarele fapte, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii, să fie considerate infracțiuni:

a) executarea sau desființarea, totală ori parțială, fără autorizație a lucrărilor prevăzute la art. 3, cu excepția celor menționate la lit. b), de către investitor și executant;

b) executarea sau desființarea, cu nerespectarea prevederilor autorizației și a proiectului tehnic, a lucrărilor prevăzute la art. 3, cu excepția celor prevăzute la lit. b), precum și continuarea executării lucrărilor autorizate fără solicitarea unei noi autorizații de construire în situațiile prevăzute la art. 7 alin. (15), de către investitor și executant;

c) aprobarea furnizării de utilități urbane, ca urmare a executării de lucrări de bransamente și racorduri la rețele pentru construcții noi neautorizate;

d) menținerea după expirarea termenului prevăzut prin autorizație sau după terminarea lucrărilor autorizate ori adaptarea în alte scopuri față de cele prevăzute în autorizație a construcțiilor, lucrărilor și amenajărilor cu caracter provizoriu;

e) neaducerea terenului la starea inițială de către investitor, după terminarea lucrărilor prevăzute la art. 3 lit. c), precum și nerealizarea lucrărilor de curățare, amenajare ori degajare, după caz, a amplasamentului și/sau a terenurilor adiacente ocupate temporar pe durata execuției, odată cu încheierea lucrărilor de bază;

f) împiedicarea ori sustragerea de la efectuarea controlului, prin interzicerea accesului organelor de control abilitate sau prin neprezentarea documentelor și a actelor solicitate;

g) neanunțarea datei începerii lucrărilor de construcții autorizate, în conformitate cu prevederile art. 7 alin. (8);

h) neemiterea certificatelor de urbanism în termenul prevăzut la art. 6 alin. (2), precum și emiterea de certificate de urbanism incomplete ori cu date eronate, care nu conțin lista cuprinzând avizele și acordurile legale necesare în raport cu obiectivul de investiții, sau eliberarea acestora condiționat de elaborarea prealabilă a unei documentații de urbanism sau a oricăror documentații tehnice de definire a scopului solicitării, cu depășirea termenului legal, sau refuzul nejustificat ori condiționarea furnizării informațiilor de interes public prevăzute la art. 6 alin. (1);

h¹) neemiterea autorizațiilor de construire în termenul prevăzut la art. 7 alin. (1);

i) emiterea de autorizații de construire/desființare:

— în lipsa unui drept real asupra imobilului, care să confere dreptul de a solicita autorizația de construire/desființare;

— în lipsa sau cu nerespectarea prevederilor documentațiilor de urbanism, aprobate potrivit legii;

— în baza unor documentații incomplete sau elaborate în neconcordanță cu prevederile certificatului de urbanism, ale Codului civil, ale conținutului-cadru al proiectului pentru autorizarea executării lucrărilor de construcții, care nu conțin avizele și acordurile legale necesare sau care nu sunt verificate potrivit legii;

— în lipsa expertizei tehnice privind punerea în siguranță a întregii construcții, în cazul lucrărilor de consolidare;

— în baza altor documente decât cele cerute prin prezenta lege;

j) neorganizarea și neexercitarea controlului privind disciplina în autorizarea și executarea lucrărilor de construcții de către compartimentele abilitate din cadrul aparatului propriu al consiliilor județene și al primăriilor, în unitățile lor administrative-teritoriale, potrivit prevederilor art. 27 alin. (3) și (4), precum și neurmărirea modului de îndeplinire a celor dispuse de Inspectoratul de Stat în Construcții, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (3);

k) neîndeplinirea, la termenul stabilit, a măsurilor dispuse de Inspectoratul de Stat în Construcții la controlul anterior;

l) refuzul nejustificat sau obstrucționarea sub orice formă a accesului persoanelor fizice sau al reprezentanților persoanelor juridice la documentele prevăzute la art. 34 alin. (7).

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1), săvârșite de persoanele fizice sau juridice, se sancționează cu amenda după cum urmează:

— de la 1.000 lei la 100.000 lei, cele prevăzute la lit. a);

— de la 3.000 lei la 10.000 lei, cele prevăzute la lit. f);

— de 10.000 lei, cele prevăzute la lit. c);

— de la 3.000 lei la 10.000 lei, cele prevăzute la lit. b), d) și e);

— de la 5.000 lei la 30.000 lei, cele prevăzute la lit. h), h¹) și i);

— de la 1.000 lei la 5.000 lei, cele prevăzute la lit. j) și k);

— de 2.000 lei, cele prevăzute la lit. l);

— de 1.000 lei, cele prevăzute la lit. g).

(3) Cuantumul amenzilor se actualizează anual prin hotărâre a Guvernului.

(4) Sancțiunea amenzii poate fi aplicată și reprezentantului persoanei juridice.

(5) *Sanctiunea amenzii pentru faptele prevăzute la alin. (1) lit. h) și i) se aplică funcționarilor publici responsabili de verificarea documentațiilor care stau la baza emiterii certificatelor de urbanism și a autorizațiilor de construire sau de desființare, precum și semnatarilor, potrivit atribuțiilor stabilite conform legii.*

(6) *În condițiile prezentei legi nu se aplică sanctiunea avertisment.*

Autorii excepției invocă dispozițiile art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, care consacră principiul garantării și ocrotirii dreptului de proprietate privată și ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.*

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că dispozițiile art. 3 și art. 26 din Legea

nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi constituționale și cu o motivare asemănătoare. În acest sens, Curtea a pronunțat, de pildă, Decizia nr. 150 din 22 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 186 din 19 martie 2007 prin care, pentru motivele acolo reținute, a respins excepția de neconstituționalitate.

Întrucât, față de cele examinate de Curtea Constituțională, nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței la care s-a făcut referire, soluția și considerentele reținute prin decizia menționată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 și art. 26 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Gheorghe Vasile Bulgărean, Florian Pop, Adrian Rus și, respectiv, Marius Florin Coste în dosarele nr. 1.800/337/2009, nr. 1.804/337/2009, nr. 1.799/337/2009 și, respectiv, nr. 1.798/337/2009 ale Judecătoriei Zalău.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

